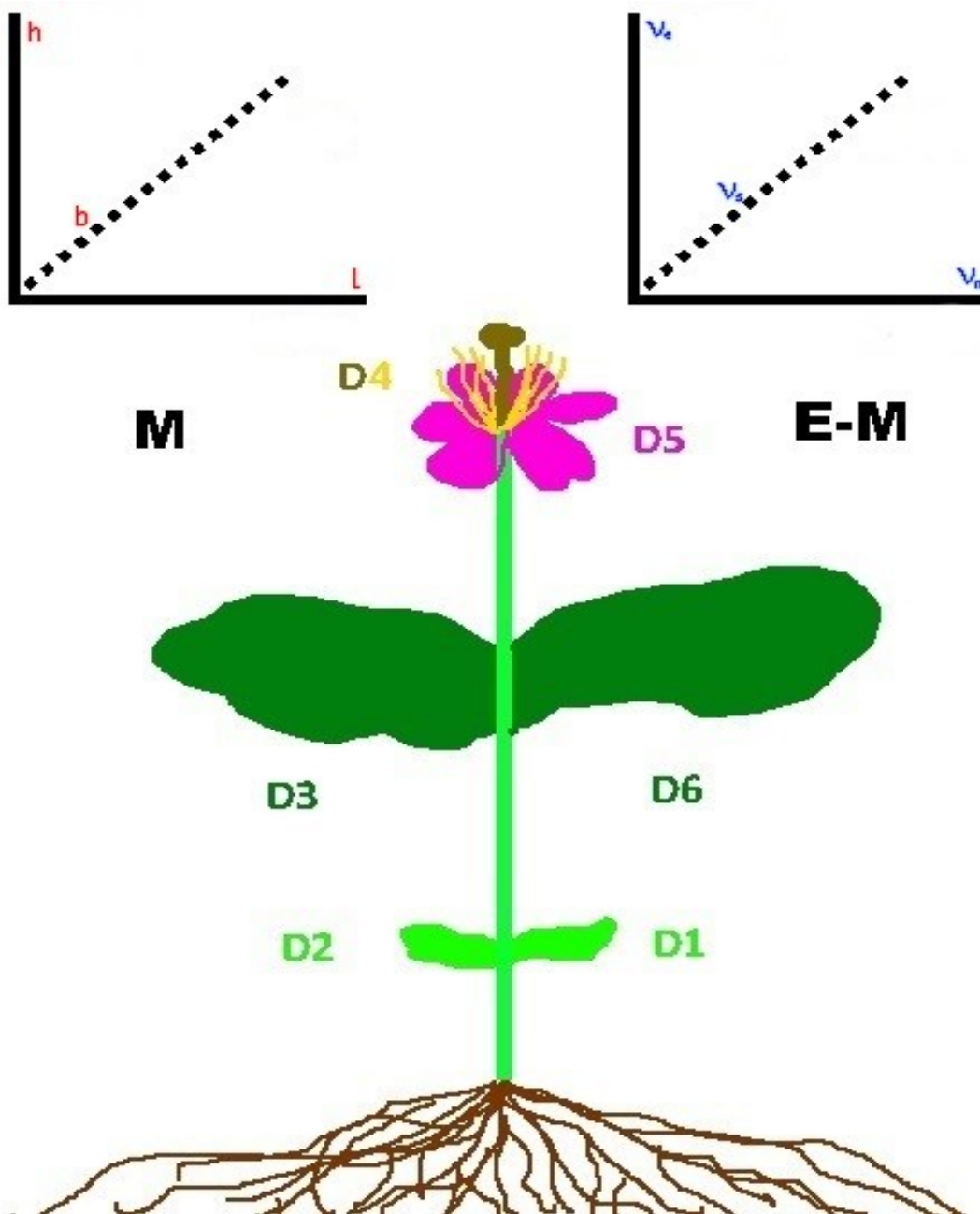

Neutronen in het Universum

Afb. boven: Het Universum voorgesteld als een bloeiende plant.

M staat in dit verband voor massa, **E-M** voor elektromagnetisme.

D1 → D6 geven zes verschillende dimensies weer.

l , b , h = lengte, breedte en hoogte.

V_e = elektrisch veld, V_m = magnetisch veld. V_s = elektrische stroom, ruimtelijke ladingverplaatsing.

Door beide coördinatenstelsels met elkaar te koppelen, op elkaar te projecteren in geldige natuurkundige termen, kan een universum beschreven worden, dat uit (minstens) zes dimensies bestaat. Dit hoofdstuk geeft een mogelijke beschrijving daarvan met als leidraad het neutron.

Beste mensen,

onderstaande tekst is gebaseerd op twee, in wetenschappelijke zin, onbewezen uitgangspunten:

- 1) Het universum waarin wij leven is opgebouwd uit verschillende, minstens 6, dimensies.
- 2) Een neutron is opgebouwd uit 2 elektronen die bijeen gehouden worden door een krachtveld. Met andere woorden, de beide down-quarks die aan een neutron worden toegeschreven, zijn in werkelijkheid 2 elektronen en het up-quark is het krachtveld er tussen in. Hierbij geldt mijn stellige bewering dat de quarks die aan een proton worden toegekend niet vergelijkbaar zijn met de quarks van het neutron. Een proton is opgebouwd uit 3 quarks, een neutron niet.

*Noot: Quarks zijn halverwege de vorige eeuw geïntroduceerd als een theoretisch model om het bestaan en de stabiliteit van de atoomkern alsmede de sterke kernkracht te verklaren.
Mbv deeltjesversnellers is in later jaren de opbouw van het proton in 3 quarks bewezen.
Die bewijslast geldt niet voor het neutron, wetenschappelijk wordt alom aangenomen dat een neutron uit quarks is opgebouwd maar overtuigend bewijs hiervoor bestaat niet.*

Hoewel onbewezen, zijn deze beide stellingen niet per definitie als onjuist aan te merken. Er is namelijk tot op heden geen enkel wetenschappelijk bewijs voor het tegendeel van bovenstaande. Multidimensionaal denken en beschouwen is vanuit quantummechanisch oogpunt vrij normaal. Vanuit het "Standaard model der elementaire deeltjes" wordt immers een universum beschreven dat uit 10+1 dimensies bestaat. (+1 geeft hierbij de factor 'Tijd' aan.) Bovendien heb ik, naast de bestaande theorie die uitgaat van 3 quarks per neutron, ook verslagen gelezen waarin inmiddels 5 quarks aan een neutron worden toegekend en mogelijk nog een zesde, uitgaande van in totaal 18 elementaire deeltjes.

noot: in het huidige "standaard model der elementaire deeltjes" worden 17 deeltjes beschreven, 6 quarks (up, down, charm, strange, top en bottom), 6 afgeleiden van een elektron inclusief het elektron zelf (electron, muon, tau en de tegenpolen daarvan, electron-neutrino, muon-neutrino en tau-neutrino) en 5 kracht dragende of kracht overbrengende deeltjes (gluon, photon, W-, Z- en Higgs-boson. Over het algemeen wordt er binnen de fysische wetenschap van uit gegaan dat er minstens nog één extra elementair deeltje moet bestaan zodat het totaal op 18 komt. Het is daarbij niet uit te sluiten dat er in de toekomst nog meer ontdekt zullen gaan worden.

Deze tekst gaat uit van 6 quarks per neutron op een totaal van 18 elementaire deeltjes zonder daar specifiek op in te gaan, hetgeen ook overbodig is, omdat deze tekst een beschrijving geeft van de rol van het neutron in de multidimensionale opbouw van het Universum.

Dan, om mezelf wat typ werk te besparen, maak ik gebruik van enkele afkortingen.

T : temperatuur in Kelvin. (K)

M : massa of materie in kilogram. (kg)

E-M : elektromagnetisme.

OK : absolute nulpunt, 0° K.

1e : één enkele e-m lading zoals die voorkomt bij het proton +e en het elektron -e.

+/-e : 2e, de een plus de ander min. Meetkundig; Een enkele hele periode van een zuivere sinusgolf.

Ev : elektronvolt, een waarde eenheid voor zowel massa als energie.

1 Ev : = 1,6 . 10⁻¹⁹ J (Joule)

: = 1,8 . 10⁻³⁶ kg

: = 1,5 . 10⁻⁵ e

π : pi, 3,14, een verhouding getal tussen vierkant en cirkel in de wis- en natuurkundige betekenis.

α : fijnstructuurconstante, 0,0073, eveneens een verhouding getal dat de maximale afwijking in de normaal lijnen (de Lyman reeks) van het lichtspectrum van een waterstofatoom beschrijft wanneer het uit een neutron gevormd wordt.

D1

Wiskundig stelt dimensie 1 een punt of verzameling van punten in een lijn voor.

In geval van een lijn gaat het hierbij om een specifieke wiskundige reeks die is opgebouwd uit identieke punten die in opeenvolging tegen elkaar aan liggen zonder vertakkingen.

Een dergelijke reeks van punten kent enkel lengte.

De lijn kan zowel gekromd als kaarsrecht zijn.

Natuurkundig wordt D1 voorgesteld als een gespannen snaar, een lijn die aan beide uiteinden is vastgehecht. De snaar is altijd in beweging op zoek naar de eigen harmonische trilling.

Elke afzonderlijke golfbeweging van de snaar kan worden voorgesteld door een mini-snaartje, e.a.

analoog aan de fysische voorstelling van de quantummechanische Supersnaar en de theorie erachter.

Elk mini-snaartje vertegenwoordigt een glijdende temperatuurschaal.

Het snaartje is hierbij zelf de warmtestroom die tussen top en dal van de golfbeweging tot stand komt.

Deze warmtestroom kan van warm naar koud én van koud naar warm stromen, afhankelijk van de richting van de golfbeweging.

Dit laatste is in tegenspraak met de 2e hoofdwet der thermodynamica waarin vastgelegd is dat de warmtestroom zich ten allen tijden van warm naar koud begeeft.

Deze hoofdwet echter, is – zoals verderop in de tekst zal blijken – enkel geldig in de dimensie waarin wij leven. Niet in D1.

In het 3d rechthoekig coördinatenstelsel “**M**” links bovenaan de afbeelding vormt de lijn of de snaar één enkele as in het stelsel, dus l of b of h , ongeacht welke.

D2

Uitgaande van hetzelfde 3d coördinatenstelsel “**M**” worden nu 2 willekeurige assen ($l \times b$, $l \times h$ of $b \times h$) aan elkaar gekoppeld.

Het aldus vastgelegde oppervlak kan zowel recht als gekromd zijn.

Verder valt er over oppervlakte weinig nieuws te melden, we weten er immers al heel veel van.

Fysisch wordt het oppervlak D2 voorgesteld als een al dan niet gekromd krachtveld.

De quantummechanica onderzoekt m.n. de eigenschappen van dit krachtveld en tot op heden zijn er 18 elementaire deeltjes in beschreven.

Deze 18 deeltjes kunnen elk afzonderlijk worden weergegeven als mini-oppervlakken, elk met een eigen gekromd en gebogen karakter.

Elk mini-oppervlak ondervindt interactie met de supersnaar waardoor een wisselwerking optreedt zodat D1 en D2 samen een perpetuum mobile vormen.

Het resultaat van de interactie tussen D1 en D2 uit zich in het ontstaan van volgende dimensies, Grootheden als “massa”, “elektromagnetisme” en “tijd” spelen bij de interactie tussen D1 en D2 nog geen enkele rol, deze begrippen worden uitsluitend in de volgende dimensies (D3 t/m D6) gedefinieerd en vastgelegd.

Meetkundig kan de interactie tussen supersnaar en krachtveld worden voorgesteld als het koppelen van één as aan de twee andere assen in een 3d rechthoekig coördinatenstelsel.

Hierdoor ontstaat de driedimensionale ruimte.

D3

Fysisch wordt D3 vastgelegd door het coördinatenstelsel "M" middels $l \times b \times h$.

De derde dimensie bestaat uit materie.
Beweging komt hier niet voor wegens gebrek aan tijd.
D3 is één blok starre, statische massa.

Vanwege deze eigenschap stel ik me D3 voor als een verzameling neutronen die in een kubusvorm op en tegen elkaar aan gestapeld zijn.
Elk neutron zit vast tussen anderen waardoor er geen vrije beweging mogelijk is.
D3 is aldus opgebouwd uit 'kubusneutronen'.
Een kubusneutron is voor al het overige identiek aan het neutron dat we kennen uit de atoomkern welke in een bolvorm wordt voorgesteld.
Voorts ga ik ervan uit dat kubusneutronen een temperatuur bezitten die onder het absolute nulpunt ligt.
Op het moment dat een kubusneutron vanuit D3 wordt opgewarmd en exact het punt 0K bereikt, trekt het samen zodat het een bolvorm aanneemt.

De kubusneutronen hebben een zekere inhoud, een zeker gewicht en lengte van de ribbe.
Omdat dit voor alle neutronen gelijk is, kan elke grootte gelijk gesteld worden aan 1.
Lengte ribbe is 1, massa is 1, volume is 1 en de temperatuur bedraagt er -1 Kelvin.
Dit geeft de mogelijkheid om met behulp van Planckeenheden van de derde naar volgende dimensies te rekenen.

Binnenin de kubus komen D1 en D2 tot uitdrukking.
De kubus wordt inwendig schuin in tweeën gedeeld door een krachtveld dat D2 vertegenwoordigt.
Aan weerszijden van dat krachtveld bevindt zich een elektron.
De beide elektronen stoten elkaar af vanwege de elektrische lading, ze trekken elkaar aan vanwege de zwaartekracht.
Deze twee, elkaar tegenwerkende krachten, maken dat de beide elektronen voortdurend ten opzichte van elkaar in beweging zijn in een specifiek golfpatroon, analoog aan dat van de supersnaar.
De uitwerking van het gedrag van de elektronen binnenin het kubusneutron uit zich in de zesde dimensie welke verderop in deze tekst beschreven wordt.

Beide elektronen hebben een zekere massa in kg.
Daarnaast bezitten ze elk een elektromagnetische lading -e.
Het krachtveld dat de elektronen gescheiden van elkaar en tevens bijeen houdt, bezit een lading +2e en draagt daarbij de massa van het proton in zich.
Binnenin de kubus kan het +2e krachtveld 4 posities in de kubus innemen, hierdoor ontstaat een 4-standen schakelaar die, uitgedrukt in bits, de waarden 00, 01, 10 en 11 kan aannemen.
Door de stand van het krachtveld krijgen twee ribben van de kubus een quantumlading +e.
De beide ribben waarlangs de elektronen bewegen neigen bijgevolg naar een quantumlading -e.
Aldus worden verschillen in lading op de wanden van de kubus tot stand gebracht welke de basis vormen voor de zesde dimensie.

De elektronen binnenin het neutron bezitten elk een rotatie-, een precessie- en een valbeweging.
Daarnaast kunnen ze heen en weer bewegen langs de ribbe van de kubus.
Rotatie-, precessie- en valbeweging vinden gezamenlijk plaats langs 3, rechthoekig op elkaar staande, rotatie assen. De heen en weer beweging staat hier geheel los van.
De snelheid en intensiteit waarmee de elektronen bewegen, wordt bepaald door de inwendige temperatuur van het desbetreffende kubusneutron.
Uitwendig zijn alle kubusneutronen identiek aan elkaar, dat geldt dus ook voor de temperatuur.

Een kubusneutron is een perfecte zwarte straler.
Ongeacht de hoeveelheid toegevoerde energie van welke vorm of oorsprong dan ook.
In de derde dimensie blijft alles gelijk, de energie die een kubusneutron krijgt toegevoerd, wordt 100% door het kubusneutron opgenomen en krijgt uitwerking in de bewegingen van de deeltjes binnenin de kubus. In de derde dimensie zelf is daar niets van terug te vinden.

De onderlinge verschillen tussen de kubusneutronen treden op in de inwendige temperatuur en komen tot uitdrukking in het kenmerk, het patroon van de ladingverdeling op de wanden van elk kubusneutron. De inhoud en ladingverdeling van die kubusneutronen is vanuit D3 bekeken niet waarneembaar, dit vormt de basis voor de zesde dimensie welke hierna aan bod komt.

De kubusneutronen configuratie kan het best met de term "doorzichtige materie" worden genoemd, in analogie met de wetenschappelijke term "donkere materie".

Zelf spreek ik liever over doorzichtige materie omdat wij omringd en doordrongen zijn met kubusneutronen.

De ruimte zoals wij die waarnemen is helemaal gevuld met kubusneutronen.

Wetenschappelijke computermodellen laten zien dat er veel meer "donkere materie" dan normale materie in het Universum voorkomt.

Om u een idee te geven waarom dat is, het volgende:

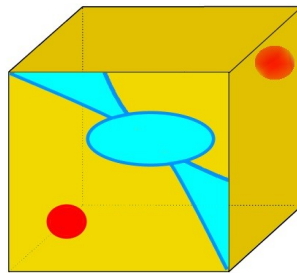
De straal van een waterstofatoom bedraagt volgens bronnen op het internet, pm. $5 \cdot 10^{-11}$ m.

De straal van een proton/neutron wordt geschat op $1 \cdot 10^{-15}$ m.

Daaruit volgt dat er 50.000+ kubusneutronen in één rechte lijn kunnen worden gelegd in de lege ruimte tussen proton en elektron in een H-atoom.

Het aantal neutronen dat past in de bolvormige voorstelling van een enkel H-atoom is bijgevolg al astronomisch groot.

Al met al stel ik me een kubusneutron ongeveer als volgt voor:

D6

De zesde dimensie is een puur elektromagnetische wereld waarbij elk afzonderlijk kubusneutron 4 bits digitale informatie in zich draagt, zoals eerder uitgelegd.

D6 wordt beschreven m.b.v. het rechter coördinatenstelsel "**E-M**" bovenaan de afbeelding aan het begin van dit hoofdstuk, waarbij de 3 assen, de ladingverplaatsing in de ruimte (V_s), het magnetisch veld (V_m) en het (hypothetisch) elektrisch veld (V_e) voorstellen.

Uit de afbeelding kan ook worden opgemaakt dat D1 en D2, de beide kiemblaadjes, samen één geheel vormen, het al eerder genoemde perpetuüm mobile.

Iedere plant die uit een zaadje (de singulariteit) voortkomt, begint zijn leven met 2 kiemblaadjes die qua functie en vorm voor vrijwel alle planten op aarde gelijk is.

D3 en D6 zijn eveneens onlosmakelijk met elkaar verbonden.

D3 is de starre massa van de kubusneutronen, D6 is de elektromagnetische vingerafdruk die voorkomt uit de trilling, beweging van de deeltjes binnenin het kubusneutron.

De zesde dimensie is een massaloze, zuiver elektromagnetische wereld die tot stand komt door de ladingverschillen op de wanden van de kubusneutronen.

Per kubusneutron worden 6 EM velden beschreven welke van plaats kunnen wisselen over de wanden van de kubus, afhankelijk van de stand van het +2e krachtveld binnenin de kubus.

Het gaat hierbij om statische EM velden.

Het elektromagnetische patroon van elk afzonderlijk veld op de kubuswand verandert niet, de 6 velden kunnen zich slechts als één geheel over de wanden van de kubussen verplaatsen.

Omdat elk kubusneutron in D6 een 4-bits geheugenmodule is, kan de zesde dimensie als één gigantisch groot, zelf lerend geheugen worden beschouwd.

M.b.v. dat geheugen kunnen vervolgens de kubusneutronen op hun beurt weer beïnvloed worden.

Dat gebeurt effectief door het geforceerd schakelen van de krachtvelden en elektronen binnenin de kubussen.

Het gevolg van dit alles is dat het D6 geheugen in staat is om de inwendige temperatuur van elk afzonderlijk kubusneutron te regelen, eenvoudigweg door de elektromagnetische instraling vanuit de omgeving van dat kubusneutron te sturen, te regelen.

Beste mensen, naast de natuurkundige eigenschappen kunnen D3 en D6 samen ook vanuit een maatschappelijk religieus standpunt worden beschreven.

Spiritueel of esoterisch beschouwd, is D3 het Lichaam en D6 de Geest (het Zelf Beschikkend Geheugen) van God, Allah, de Ene, de Schepper of het Opperwezen in algemene zin.

In eerdere teksten ben ik veel uitgebreider in gegaan op de spirituele aspecten van dit betoog.

Omwille van de duidelijkheid beperk ik me nu tot de natuurkundige kant van dit verhaal.

Wel wil ik duidelijk maken dat deze theoretische beschrijving over de opbouw van het Universum één op één gelinkt kan worden aan theologische wetenschappen.

God is in ons en alom aanwezig en wij zijn geboren uit Zijn Lichaam zoals in het vervolg van dit schrijven duidelijk zal worden.

The twilight zone

Althans, zo noem ik deze fase maar voor het gemak.

Op het moment dat het kubusneutron inwendig een T van exact 0K bereikt, krimpt het samen en neemt een bolvorm aan.

De overgang van kubus naar bolvorm wordt wiskundig beschreven met behulp van π .

Nu is alles ineens anders voor het betreffende neutron.

De 6 EM velden zijn samengesmeed tot één veld rondom de bol.

Vanuit D6 kan nu nauwelijks tot geen elektromagnetische invloed op het neutron worden uitgeoefend.

Ook zit de bol niet meer vast in de kubusneutronen configuratie.

Het +2e krachtveld en de beide elektronen kunnen nu vrijelijk bewegen.

Het neutron als geheel begint om de assen te tollen, in drie rechthoekig op elkaar staande bewegingen.

Er is echter nog geen sprake van voortbeweging, het bolvormige neutron staat – in absolute zin – stil op de plaats.

Op het moment dat een kubusneutron samentrekt tot een bol wordt vanuit D3/D6 de factor 'Tijd' aan het desbetreffende neutron toegevoegd.

De tijd zelf kan worden beschouwd als een snaar die tussen D3 en D6 gespannen wordt op het moment van samentrekking van kubus naar bol.

De factor tijd wordt dus aan ieder neutron afzonderlijk toegevoegd.

Over de tijdsnaar kan M zich slechts in één richting voortbewegen, richting de toekomst.

Vanzelfsprekend volgt hier ook het verschijnsel tijd dilatatie uit.

M kan niet ontsnappen aan de beweging over de tijdsnaar en dus gaat de tijdsnaar tegenwerken wanneer M de maximale snelheid C nadert.

EM kan zich in 2 richtingen over de tijdsnaar bewegen.

Dat geeft ons mensen het begrip van toekomst, heden en verleden.

Het is ons onmogelijk de gehele wereld in praktische zin terug te veranderen naar de situatie van 24 uur daarvoor.

We kunnen het ons wel herinneren.

Tijd dilatatie treedt ook bij EM op in relatie tot de tijdsnaar en vindt plaats wanneer EM richting het absolute nulpunt geforceerd wordt.

Wanneer een EM uitstralend massalichaam, bijvoorbeeld een radioactieve isotoop van een willekeurig element, wordt afgekoeld richting 0K, neemt de beweging- en trillingsnelheid van de afzonderlijke deeltjes, de protonen en elektronen in het massalichaam af, naderend tot nul.

Het radioactieve verval gaat daarbij ongehinderd verder omdat dit proces niet afhankelijk is van de omgevingstemperatuur.

Uiteindelijk zal het massalichaam op 0K overgaan in neutronen → kubusneutronen en dan is de stralingsbron letterlijk uit het zicht (uit D4/D5) verdwenen.

De uitgezonden gammastraling kan nu nergens meer heen, het kan niet zomaar in het niets verdwijnen, samen met het massalichaam.

EM, in dit geval de gammastraling, zal de afkoeling van het massalichaam dus tegenwerken met als gevolg dat we de grens 0K wel kunnen benaderen doch nimmer kunnen bereiken.

Tijddilatatie kan dus worden gemeten door de patroonverandering (golfvorm, amplitude, golflengte) in de uitgezonden gammastraling.

Hoe dicht de afkoeling van het radioactieve materiaal 0K moet naderen voordat tijddilatatie ook effectief optreedt, weet ik natuurlijk niet. Ik ben niet in de gelegenheid om e.a. te testen.

Nog los van het gegeven dat het hoogstwaarschijnlijk ook heel gevaarlijk is om radioactief materiaal af te koelen tot dichtbij 0K vanwege het toenemende energieniveau in het radioactieve materiaal zelf.

het radioactieve materiaal in de proefopstelling zou daardoor in één klap kunnen ontploffen met alle schadelijke gevolgen van dien.

Wel, laten we terug gaan naar het onderwerp van deze tekst.

Het bolvormige neutron bevindt zich nog steeds in een proces van opwarming vanuit D3/D6 en krijgt uiteindelijk een $T > 0K$.

Nu is het neutron vrij, helemaal losgemaakt uit D3/D6.

Naast de 3 rotatiebewegingen kan het zich nu tevens vrijelijk voortbewegen door de ruimte.

Één enkel vrij bewegend neutron echter is niet stabiel, het 'leeft' gemiddeld 886 seconde waarna het uiteenvalt in 2 delen die het basismateriaal voor D4 en D5 vormen.

Een neutron blijft enkel in de stabiele toestand wanneer het zich binnen dat kwartiertje kan hechten aan een atoomkern. (zoals in de kern van een ster tijdens kernfusie bijvoorbeeld)

Het ene deel, een waterstofatoom, vormt de basis voor D4 waarin het een evolutie van materie kan ondergaan.

H-atomen worden gefuseerd tot He, C, O, Si, S, Fe enz. atomen en vormen vervolgens moleculen om op een later tijdstip ook weer uit elkaar te vallen.

Als onderdeel van de evolutie van materie in D4 kan vervolgens ook de evolutie van levende organismen op aarde worden vormgegeven.

D4 is de dimensie die wij het heelal of het universum noemen.

De vierde dimensie is onze leefwereld, alles wat we om ons heen zien, ruiken, proeven, voelen en daarbij – in wetenschappelijke zin – meten, vastleggen en bewijzen.

Het andere deel, het basis element in D5, is opgebouwd uit een binnenstebuiten gekeerd waterstofatoom die ik in een eerdere versie van dit werk “neutrinowolkjes” heb genoemd.

Inmiddels vind ik de naam E-wolk, analoog aan H-atoom, het meest toepasselijk.

Het rondtollende elektron is het massadeeltje in de kern en het wordt omhuld door een massaloos EM krachtveld dat een lading +e in zich draagt.

De massa component van het oorspronkelijke +2e krachtveld in het kubusneutron wordt na opsplitsing geheel overgedragen op het proton in D4.

De lading +2e wordt gelijkmatig gedeeld.

Vanaf het moment dat het neutron vrij kan bewegen komt het in een overgangsfase terecht die ik de “twilight zone” noem.

Het neutron behoort niet meer tot D3/D6.

Het kan vanuit D3/D6 wel worden waargenomen.

De ladingverdeling op de wand van het bolvormige neutron kan rechtstreeks gemeten worden vanuit D6, de massa kan vanuit D3 bepaald worden.

Vanuit D4/D5 kan het neutron ook worden waargenomen of gemeten met dit verschil dat in D4 het voorkomen van neutronen in de kern van atomen uit de atomaire massaverdeling kan worden afgeleid. In D5 worden bolneutronen in een atoomkern gemeten door de ladingverdeling rondom het bolneutron.

Het neutron in de twilight zone en daaruit volgend D4/D5 na expansie zijn gebonden aan natuurlijke grenzen. Enerzijds is er het absolute nulpunt, 0K, en anderzijds is er de lichtsnelheid C.

M kan niet tot op C versneld worden en EM kan niet afgekoeld worden tot 0K.

Noot: Grens C kan tevens worden aangeduid met een zekere temperatuur die berekend kan worden uit de hoeveelheid energie die nodig is om één elektron te versnellen tot C. Hierbij gelden de volgende aspecten: uit de rotatie, tol en val beweging kan een resultante, een vector worden afgeleid. Deze vector kan meewerken met de voortgaande snelheid, de resultante kan ook tegenwerken. De totale snelheid van het elektron is in dit verband dus de voortbewegingssnelheid plus de vector die uit de eigen bewegingen van het elektron kan worden afgeleid.

Tijdens de expansie van het neutron verandert de bolvorm in een eivorm als gevolg van de verschillen in beweging tussen beide elektronen en het openscheuren van het krachtveld ertussenin.

De expansie van elk neutron vindt plaats binnen gestelde grenzen die door α worden bepaald.

De fijnstructuurconstante beschrijft aldus effectief de maximale afwijking die in de expansie van meerdere neutronen, vergeleken met elkaar, kan voorkomen.

Deze afwijking wordt in D4 herkend en gemeten uit de verschillen die optreden in de spectraallijnen van het waterstofatoom, na vorming uit het neutron.

α is, net als π , een wis- en natuurkundige waarde of grootheid zonder dimensie en beiden vertegenwoordigen een irreele (niet eindige) getalswaarde.
Pi beschrijft de overgang van kubus naar bol en alpha beschrijft vervolgens de eivormige expansie van de bol naar H-atoom en E-wolk.
Beide grootheden zijn direct met elkaar verbonden wat ook weer blijkt uit de dimensieloze waarde van beiden.
Vanuit D3/D6 bekeken zijn π en α de twee grootheden waarop de fysica van D4 en D5 gebaseerd is. Bovendien zijn π en α de enige 2 getalwaarden in D3/D6 die niet gelijk aan 1 kunnen worden gesteld.

In ons dagelijks leven hebben pi en alpha slechts een marginale betekenis die enkel opgeld doet in wis- en natuurkundige berekeningen.

Het vaste gegeven dat π en α geen eindige getallen zijn, blijkt uit het feit dat wij mensen met onze geavanceerde meetapparatuur niet in staat zijn om materie af te koelen tot op het absolute nulpunt noch in staat zijn materie te versnellen tot de lichtsnelheid.

We kunnen deze beide grenzen benaderen doch nimmer bereiken, net zoals we de getalswaarde van π en α op vele cijfers achter de komma kunnen berekenen zonder er ooit een vaste getalswaarde uit te kunnen filteren.

Er is in het geval van π en α zelfs geen sprake van een repeterende breuk.

D5

Een E-wolk is elektrisch neutraal net zoals een H-atoom dat ook is.
Het elektron in de kern is de enige massa component die in D5 aanwezig is.
Die massa is nodig om een beetje zwaartekracht te genereren.

Het elektron in D5 kent geen vrij voortgaande beweging door de ruimte.

Het is omhuld en daardoor opgesloten in het +e krachtveld dat zich als een spiraalvormige wolk om het elektron heen vormt.

De elektronen kunnen slechts nog om de assen roteren, tolleren en rollen.

In D5 is derhalve geen mogelijkheid tot een elektrische stroom zoals wij die kennen.

Met behulp van de beide 3d coördinatenstelsels wordt D5 opgebouwd uit het linker stelsel (M) waarover twee assen, V_e en V_m , uit het rechter stelsel (E-M) worden geprojecteerd.

Massa vormt enkel een basis voor D5 door de zwaartekracht waar de elektronen aan onderhevig zijn.
Verder speelt massa geen enkele rol in D5.

D5 is een magnetische wereld, een tweedimensionale leefwereld die natuurkundig is vastgelegd als elektromagnetische oppervlakken die ontstaan uit $V_e \times V_m$.

De factor 'Tijd' komt tot uitdrukking in de verhouding tussen beide assen, gekoppeld aan de tijd in D4.
E-wolk en H-atoom worden tegelijkertijd geboren uit het neutron en maken derhalve gebruik van dezelfde tijd, de beweging of evolutie over de tijdsnaar.

E-wolken hechten zich aan elkaar waardoor er 2d schermen ontstaan van slechts één elektron in dikte.
De opbouw van zo'n scherm, of beter lichaam in D5, volgt een rondje-kruisje-rondje-kruisje patroon om het plastisch uit te drukken.

De ruitvormige ruimte die tussen de E-wolken ontstaat, wordt opgevuld met E-wolken die (intrinsiek) loodrecht op dat platte vlak staan.

Vandaar de rondje-kruisje-rondje enz. voorstelling.

Molecuulvorming en fusie van H-atomen tot zwaardere elementen komt in D5 niet voor.

Alle E-wolken maken deel uit van een 2d oppervlak en de vijfde dimensie in z'n geheel bestaat uit louter van dit soort golvende, bewegende schermen.

U kunt zich voorstellen dat die leefwereld geheel verschilt van de onze.

D5 is daarbij, net als onze D4, een levende wereld.

Elk afzonderlijk scherm is het lichaam van een levensvorm die in de christelijke wereld met het woord "engel" wordt aangeduid. Overigens, esoteristen noemen dit "lichtwezens" en in het Hindoeïsme staan zij bekend als "De sluiers der verleiding".

Een engel kan de rotatie bewegingen van elk afzonderlijk elektron in het lichaam regelen. Ook kan het de (intrinsiek loodrechte) stand van de E-wolken in het vlakke lichaam afzonderlijk regelen. Dit geeft een engel een bijzonder grote en complexe geheugenfunctie en maakt tegelijkertijd duidelijk dat het hier een levende entiteit betreft.

Net als wij mensen levende organismen zijn doordat we over een lichaam en een geheugen beschikken, geldt dat dito voor de mogelijkheden van een lichaam in D5.

Engelenlichamen zijn groot en vederlicht terwijl het aantal E-wolken in één zo'n lichaam astronomische vormen aan kan nemen.

Bv, het aantal E-wolken in het lichaam van een beschermengel is gemiddeld genomen gelijk aan het aantal protonen dat zich in een volwassen menselijk lichaam bevindt.

Een volwassen mens heeft ongeveer $1 \cdot 10^{14}$ cellen in het lichaam.

Een zo'n cel is volgepropt met organische verbindingen en water, een ruwe inschatting leert me dat er zich minimaal $1 \cdot 10^{16}$ protonen in bevinden.

Het lichaam van een doorsnee beschermengel bestaat aldus uit minstens $1 \cdot 10^{30}$ E-wolken die in oorsprong allemaal op elkaar lijken, hetzelfde zijn.

U kunt zich wel voorstellen dat er numeriek een zeer groot aantal engelen leven in D5.

Voor elke proton in D4, het universum dat wij kunnen zien en meten, is er ook een E-wolk.

D4

De vierde dimensie is feitelijk het universum zoals wij mensen dat waarnemen, meten en berekenen. D4 is onze leefwereld waarin de evolutie van materie en specifiek, de evolutie van Leven plaatsvindt. Alles wat wij om ons heen zien, ruiken, proeven, voelen met onze zintuigen behoort tot D4. Sterker nog, alles buiten D4 in andere dimensies kan door ons niet direct worden waargenomen en gemeten. Wij kunnen e.a. slechts afleiden uit de invloed die andere dimensies op de onze uitoefenen.

D4 komt natuurkundig tot stand door aan het linker coördinatenstelsel "M" de as Vs uit het rechter stelsel te koppelen. Hierdoor komt de massa in D4 onder invloed te staan van de elektromagnetische stroming die de as Vs in zich draagt. Massa kan hierdoor in beweging komen, van vorm en samenstelling veranderen.

Ergo, de natuurkundige grootte van D4 wordt bepaald door de factoren: $l \times b \times h \times Vs$ in kg/s.

De invloed van Vs op materie vindt plaats langs de tijdsnaar waaraan zowel M als EM gebonden zijn.

De verandering van materie onder invloed van Vs is de feitelijke uitwerking van de evolutie van materie in D4, gemeten in de tijd.

Deze evolutie van materie kan vervolgens in natuur-, wis- en scheikundige wetten worden vastgelegd.

Op dit punt aangekomen, wil ik graag enkele van deze wetmatigheden met u doornemen.

- 1) De zwaartekracht, deze is werkzaam in D3, D4 en D5.
- 2) De elektromagnetische kracht die werkt in D4, D5 en D6.
- 3) De sterke kernkracht, deze wordt veroorzaakt door de kristalvorm van de atoomkern. Aan de buitenkant van het neutron is de ladingverdeling niet overal gelijk. Op de plekken waar de elektronen zich bevinden, neigt het naar -e. Hierdoor komt een dubbele aantrekking tussen proton en neutron tot stand. Zowel zwaartekracht als elektromagnetische kracht werken samen om de atoomkern bijeen te houden. De sterke kernkracht is dus een optelsom van beide krachten.

Onderstaande afbeelding toont de opbouw van een heliumkern.

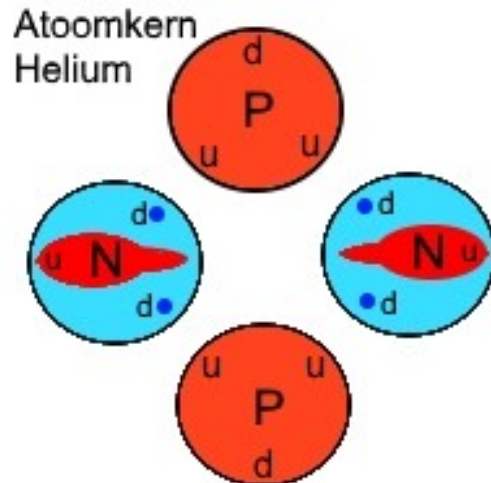
De uitwerking van de sterke kernkracht is daarin weergegeven.

Binnen beide blauw gekleurde neutronen zijn de beide elektronen in donkerblauw getekend.

Het +2e krachtveld is in rood weergegeven.

de letters "d" en "u" staan voor de up en down quarks zoals deze door de quantumfysica worden beschreven.

In de praktijk draagt het neutron (waarschijnlijk) 6 quarks in zich, 3 voor het proton in D4 en 3 voor de massaloze +e spiraalwolk in D5.

- 4) De zwakke kernkracht. De engelen in D5 kunnen neutronen waarnemen, net als wij. Nucleair verval of fusie is een proces dat zich simultaan in D4 en D5 afspeelt vanwege de rol die neutronen in zo'n proces spelen. Een deel van de totale energie die bij radioactieve processen een rol speelt, vindt plaats in D5. De energetische wisselwerking tussen D4 en D5 die hieruit voort komt, staat bekend als de zwakke kernkracht.
- 5) $E=MC^2$ een vergelijking die enkel geldig in D4. Hierbij opgemerkt dat de engelen wel gebruik kunnen maken van deze vergelijking maar het heeft voor hen geen betekenis. De massa van de elektronen in hun lichamen is enkel bedoeld om zwaartekracht te genereren zodat zij hun lichamen bij elkaar kunnen houden en zich kunnen binden aan het object waar zij zorg voor moeten dragen. Het gewicht van één enkel elektron is voor een engel van nul en generlei waarde.
- 6) 1e thermodynamische hoofdwet, de wet van behoud van energie is enkel geldig voor het Universum als geheel. Neutronen kunnen vrijelijk bewegen tussen D3/D6 en D4/D5. Uit onze leefwereld kunnen dus neutronen 'verdwijnen'. Verder geldt voor elektronen dat deze zich vrijelijk tussen D4 en D5 kunnen verplaatsen.
- 7) 2e hoofdwet, de warmtestroom in D4 loopt van warm naar koud, in D5 is het omgekeerd. Voor D1, D2, D3 en D6 geldt verder dat de warmtestroom spontaan van warm naar koud én omgekeerd kan lopen.
- 8) 10+1 dimensies. De wiskundigen E. Calabi en S.T. Yau hebben deze voorstelling doorgerekend naar 12, op zichzelf staande, dimensies en dit vereenvoudigd naar een 6D model. Deze tekst is gebaseerd op, gaat uit van 6 dimensies. D6 kan worden onderverdeeld in 6 componenten, de EM velden op de kubuswand. Door D6 als één geheel te beschouwen en daar de 6 afzonderlijke componenten bij op te tellen, krijgt men 12 dimensies. In geval D6 alleen in zes componenten wordt opgedeeld, ontstaat een $5 + 6 = 11D$ beeld.

Over de vierde dimensie kan heel veel worden gezegd en geschreven en dat gebeurt ook dagelijks. Het is onze leefwereld, het heelal, kosmos of universum zoals we dat waarnemen. En voor het overige heb ik daar weinig nieuws aan toe te voegen anders dan:

D4 en D5 zijn uiterlijk heel verschillend van elkaar, in D4 vindt de evolutie van materie plaats wat maakt dat D4 de leidende dimensie van de twee is.

De engelen in D5 passen hun leven en werk geheel aan de wijze waarop de evolutie in D4 plaatsvindt. Het zal duidelijk zijn dat D4 en D5 onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn en gezamenlijk tot stand komen in het Lichaam van God (D3).

De engelen staan direct onder Zijn Gezag, het leven in D4 heeft de "Vrije Wil".

Dit laatste gegeven is in alle grote wereldreligies terug te vinden in de een of andere vorm.

Tot slot wil ik u graag mijn mening geven over de LHC van Cern, Genève, Zwitserland.

Weet u beste wetenschappers, naar mijn idee heeft u genoeg protonen kapot geschoten.

Voor elk proton is er ook een E-wolk gesneuveld en dat komt de stabiliteit van D4 en D5 niet ten goede,

Ik stel voor dat u de LHC stil legt, met z'n allen rond een tafel gaat zitten en uzelf deze vraag voorlegt:

Als we met elektromagneten protonen kunnen versnellen, wel dan kunnen we ze natuurlijk ook vertragen. Aldus brengt u 2 protonen bij elkaar in de atlas bv. met een snelheid die nadert tot nul.

Ik zelf ben heel benieuwd wat er dan gebeurt met de beide deeltjes wanneer u ze gevangen weet te houden in een min of meer bolvormig of kegelvormig E-M veld.

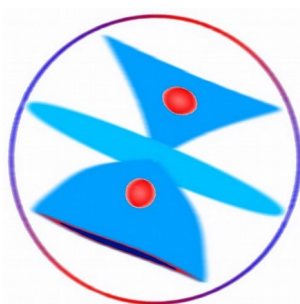
Daarna kunt u hetzelfde met elektronen en protonen gaan doen.

Het lijkt mij persoonlijk machtig interessant om uit te vogelen hoe atoom vorming plaatsvindt in situaties waarbij het inwendige energie nivo van de deeltjes vrijwel nul bedraagt.

Daar kan nog heel veel nieuwe Kennis uit geleerd worden.

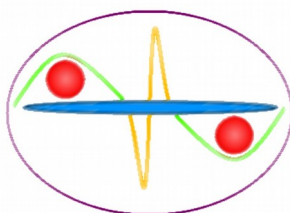
Veel succes!

Het Neutron

Boven: De samenstelling neutron van het neutron in massa componenten.

Onder: De samenstelling neutron van het neutron in elektromagnetische componenten.

In de annalen van Wikipedia zijn de volgende gegevens te vinden:

Massa neutron : 1,6749271, e-27 kg = 939,6 MeV. (mega-elektronvolt)
Massa proton : 1,6726217, e-27 kg = 938,3 MeV.
Massa elektron : 9,1093826, e-31 kg = 0,511 MeV.

Verval reactie van een neutron:

Neutron --> proton + $\bar{\nu}_e$ (elektron-antineutrino) + 0,78 MeV.

Laat ik beginnen met de verval reactie van een neutron zoals ik die voor sta.

Neutron -> proton(D4) + elektron(D4) + elektron(D5) + 4e (+/-e D4 en +/-e D5)

Dit lijkt heel veel op de kwantummechanische voorstelling doch de uitwerking ervan is anders.

Van het elektron-antineutrino ($\bar{\nu}_e$) is bekend dat:

Als het al massa heeft, deze massa nooit meer dan 3 eV kan bedragen, dat is uit metingen gebleken. Qua lading en gedrag lijkt het heel veel op een elektron.

Nu is 3 elektronvolt een bijzonder kleine hoeveelheid, minder dan één twintigduizendste deel van de elementaire lading e. Het is derhalve veel waarschijnlijker dat deze waarde gemeten wordt uit het energetische spoor dat de E-wolk achter laat tijdens de vorming en de overgang naar D5.

Neutron - proton - elektron - elektron = 4e.

Het spiraalvormige wolkje met lading +e dat in D5 het elektron omhuld, is in deze vergelijking enkel meegenomen in de waarde +e die het in zich draagt.

Het wolkje zelf is een massaloos elektromagnetisch dingetje dat in onze leefwereld D4 niet in geldige natuurkundige termen kan worden uitgedrukt, anders dan +e.

Mbv de elektronvolt ontstaat dit:

939565630 eV - 938272310 eV - 510999,06 eV - 510999,06 eV = 4e = 271321,88 eV.

1e, plus of min dat maakt niet uit, vertegenwoordigt een energetische waarde van 67830,47 eV.

Het Universum

Het universum zoals wij dat kennen en benoemen is in werkelijkheid slechts de vierde dimensie. Krachtige telescopen hebben ons in de laatste 50 jaar geleerd dat de ruimte gevuld is met een paar honderd miljard sterrenstelsels.

Elk stelsel bevat dan weer (tientallen tot honderden) miljarden sterren en daaromheen draaien in totaal vermoedelijk meer dan 1 biljoen planeten.

Het stelsel waar de zon, aarde en overige planeten deel van uit maken, wordt het melkwegstelsel genoemd. De naam melkwegstelsel is lang geleden bedacht omdat dit sterrenstelsel op een onbewolkte, donkere nacht met het blote oog zichtbaar is als een wit melkachtige band die de hemelboog lijkt te omspannen zoals de volgende afbeelding laat zien.

De melkweg zelf is een zogenaamd balkspiraalstelsel, een platte schijf met een verdikking in het centrum die met grote snelheid rond draait en daarbij vele miljarden sterren in spiraalarmen achter zich aan sleept.

De middellijn van de melkweg wordt geschat op 100.000 – 120.000 lichtjaar.

Wij bevinden ons met de zon en de aarde in zo'n spiraalarm, op ongeveer 2/3 van het centrum.

Dit is het beeld wat volgt uit onze astronomische waarnemingen.

Vanuit D3/D6 beschouwd, ontstaat een geheel ander beeld.

Het melkwegstelsel vormt een trechtervormige draaikolk, een vortex in het statische D3 massalichaam. Het centrum van de melkweg vormt het diepste punt in de trechter.

Iedere ster vormt in de wand van die trechter een eigen draaikolk, zo ook de zon.

De zon ligt aldus onderin een eigen vortex en de planeten vormen weer draaikolken in de wand van de zonetrichter.

Alles binnen de vortex draait, zowel om de eigen as als om elkaar heen en ieder object, groot of klein vormt een eigen trechter.

De melkweg, het Andromeda stelsel en vele kleinere verzamelingen van sterren vormen een cluster van stelsels die in z'n geheel weer een vortex in D3/D6 maken.

Superclusters vervolgens ook weer en uiteindelijk kan gezegd worden dat D4 zelf een vortex is in het massalichaam D3.

Natuurlijk kunnen we ook van groot naar klein gaan.

De aarde ligt in een eigen draaikolk in de wand van de zonetrichter en in de trechterwand van de aarde bevindt zich weer een draaikolk waar de maan in ligt.

Zelfs één enkel waterstofatoom vormt een eigen vortex in D3/D6 met het rondtollende proton onderin het diepste punt en een elektron dat een eigen kuiltje vormt en rondjes om het proton draait.

Alles, groot of heel klein, draait dus om elkaar heen.

Sommige objecten in de vortex bewegen richting het centrum, die spiralen dus dieper de trechter in.

Andere objecten daarentegen bewegen zich juist van het centrum af.

De materie in zo'n vortex staat niet alleen onder invloed van elkaars zwaartekracht, elk object zit gevangen in de vortex, dat genereert dus een extra kracht die de massa van bijvoorbeeld een sterrenstelsel bijeen houdt. Hierdoor lijkt het alsof de materie in de vortex sneller draait dan men zou verwachten. Mogelijk is met deze voorstelling van zaken de anomalie die voortkomt uit de bewegingen van objecten in sterrenstelsels t.o.v. van de wetten van Newton en Einstein (deels) verklaard.

In het centrum van de melkweg bevindt zich een zogenaamd zwart gat, een plek waar de zwaartekracht zo hoog is dat elektromagnetische golven, zoals het zichtbare licht, er niet aan kunnen ontsnappen. Dit zwarte gat is het diepste punt in de vortex.

Een eindje van de kern van de melkweg bevindt zich de zogenaamde "event horizon".

Dit is de grens waar elektromagnetische golven niet meer het zwarte gat in worden gezogen, wij kunnen dus meten en zien tot aan de "event horizon".

De vortex draait rond, hoe dieper een object in de trechter ligt, hoe sneller het rond de kern van de vortex draait bij afnemende lengte van de cirkel/ellipsbaan.

Datzelfde zien we terug in het zonnestelsel, de omloopsnelheid van Mercurius is hoger dan die van Neptunus terwijl de lengte van de cirkel/ellipsbaan om de zon veel kleiner is.

De massadichtheid in de vortex neemt (ongeveer) evenredig toe met de diepte van de vortex.

De "event horizon" is hierbij de grens waar waterstofatomen bestaansrecht hebben.

Alle massa die hoger dan de "event horizon" in de vortex ligt, heeft letterlijk genoeg ruimte om vanuit neutronen H-atomen te vormen.

Onder die grens kunnen enkel nog neutronen voorkomen.

En dat is nu net precies waarom wij de term zwarte gaten gebruiken.

De neutronen onderin de vortex zitten opeengepakt en draaien met ongelooflijk hoge snelheid in het rond.

Als één blok massa.

De neutronen zelf draaien niet meer om de as, ze zitten vanwege de ladingverdeling op de neutronwand strak tegen elkaar. De neutronen onderin de vortex gedragen zich dus alsof ze tot D3/D6 behoren met dit verschil dat het geen kubussen maar nog steeds bolletjes zijn.

Dat is dan ook het enige verschil, de neutronen staan in absolute zin stil ten opzichte van elkaar en kennen geen enkele vrije beweging meer noch kunnen ze expanderen tot H-atoom en E-wolk.

Een zwart gat gedraagt zich aldus alsof het tot D3/D6 behoort.

De temperatuur van een zwart gat ligt bijgevolg dan ook onder het absolute nulpunt zonder dat de neutronen in kubusneutronen kunnen veranderen.

De ronddraaiende beweging van de vortex zorgt ervoor dat het blok neutronen onderin de trechter een voortbeweging in de ruimte bezit en dat is in het geval van kubusneutronen niet mogelijk.

Zou de temperatuur onderin de vortex hoger zijn dan 0K, dan zouden de neutronen zich onherroepelijk opsplitsen in H-atoom en E-wolk.

De temperatuur van de "event horizon" kan derhalve gelijkgesteld worden aan nul graden Kelvin.

Beste mensen, hiermee ben ik aan het eind van dit hoofdstuk gekomen, volgens mij heb ik alles wel verteld en uitgelegd van hetgeen ik in mijn leven aan kennis heb opgedaan.

Tot slot geef ik u mijn bronvermelding zodat een ieder precies na kan gaan van wie ik die kennis gestolen heb.

Refr.: Homo sapiens, de evolutie ervan en al hetgeen daarbij aan kennis is opgedaan, zonder dit had ik geen woord van mezelf begrepen noch geloofd. N. Copernicus / G. Galilei vanwege hun beeld van ons zonnestelsel. A. Volta, A. Ampère, G. Ohm voor hun begrip van elektriciteit. I. Newton voor de zwaartekracht. H. Lorentz voor de beschrijving van het rechthoekig driedimensionale karakter van EM. E. Einstein voor de relatie tussen massa en energie. M. Planck voor de bewezen ondeelbaarheid van e, de elementaire lading., N. Bohr e.a. voor hun begrip aangaande de opbouw van het atoom. D. Mendelejev voor het periodiek systeem der elementen. Mijn vader en de natuur- en scheikunde leraren op de middelbare school vanwege de wederzijdse liefde voor het vak. Het internet weet veel meer dan ik, het is en blijft aldus een onuitputtelijke bron van informatie. Mijn beschermengel die de hiaten in mijn Kennis heeft aangevuld. Hulde en dank aan allen!

HC Koek